

Dag 12: 29 September: Tioga Pas- Yosemite valley- El Capitan

De nacht was wat kort. De wijn liet zich gezellig maar tot laat doorsmaken. 'k Was vroeg wakker, want ik wou Leen rond 5u30 Amerikaanse tijd nog horen voor ze wat vroeger naar huis vertrok...

Ghislain en Lieve hadden slecht geslapen. Lag het aan de wijn of aan dat raar zoet droog vleeshapje, we weten het niet. Intussen begint de vermoeidheid van de reis te wegen. Altijd vroeg op, "vroeg op onze stikken is altijd interessant" zoals Ghislain het zegt.

Richting Tioga-pas passeren we de zoutwaterzuilen in het Mono-lake. Het meer watert niet af, het smeltwater van de omliggende bergen verdampt gewoon. Zeer zout water en grillige zoutzuilen zijn het resultaat. Speciaal.

In juni was de Tioga-pas, de oostelijke ingang van het Yosemite-park, te dik besneeuwd en zouden we een heel grote ommetoer moeten maken. Al is het nu ook met een geluk. Morgen wordt het slecht weer, sneeuw voorspeld en dan gaat de pas opnieuw dicht.

Sneeuw? Mijn vestiaire is daar niet op voorzien! Enfin, vandaag is het nog mooi weer, morgen zien we wel.

Op advies van een snedig meisje van het bezoekerscentrum gaan we aan de Tioga-pas meteen een gemakkelijk bergje op. Gemakkelijk? Dat meisje schatte ons wellicht beter in. Met zicht op mijn bleke kuiten had ze beter moeten weten. Het lukt ons wel om bijna boven te komen. Bijna wil zeggen dat de top in zicht is., maar we weten intussen dat het daarachter de top toch weer hoger blijkt. We keren om. In de Yosemite-vallei valt ons nog veel mooier te wachten. Dat dachten we.

De rit naar de vallei biedt zicht op zeer mooi gebergte. Maar de lange kronkelende paden zijn lastig, De tegenliggers komen steeds plots om de hoek. De afgronden liggen dicht langs de weg. De zon is fel en de schaduw van de bomen hard. Lastig voor de ogen. Lieve en ik moeten echt afwisselend rijden. Gelukkig is er nu en dan een zonnige stopplaats aan een groot meer. We zitten drie op een rij op een neerliggende boomstam gezellig wat te genieten, als er een 52-jarige Zwitser passeert. Hij rijdt ook met een gehuurde wagen rond maar is blijkbaar ook moe, klagend over alles, de prijs van de kamers, ... en vooral dat hij niet langs Death Valley kon. Deze doodsvallei, 86m onder de zeespiegel met 's werelds heetste temperaturen stond ook op ons plan. Maar door hevig regenweer zijn er enkele wegen weggespoeld. Dat in de droogste en warmste streek van Amerika! Ik klaag niet, want ik ontzag er die heetste temperaturen daar.

Wat vermoeid komen we aan in wat de mooiste vallei van de wereld zou moeten zijn. Het is echt wel mooi, maar we zijn helaas niet alleen. Auto's rijden in dubbele file eenrichtingsverkeer langs die hoge bergen. Met de auto is het niet goed zichtbaar achter de bomen, maar je kan niet stoppen, de file duwt je vooruit. Alle afslagplaatsen zijn druk bezet. We passeren de 'El Capitan', een granieten rots die als een muur van 3000 voet

(=914m) in een vol vlak met nauwelijks holtes of spelonkjes. Als je goed kijkt zie je heel klein enkele bergbeklimmers -nauwelijks groter dan een donderbeestje- die (net als Tom Waes) in enkele dagen naar de top klimmen. Je ziet de slaaplaatjes aan de rots hangen. Ja zotter kan ook nog.

We rijden nog verder mee in de foele, maar die massa toeristen is niet leuk. Het ruikt naar pretpark. De vallei staat vol tentjes, blokhutjes, tenthutjes, eethuisjes, grote parkings vol auto's. We doen nog een stuk bergwandeling, maar in rijen stappen alle soorten nationaliteiten het pad op en neer. -je wil niet weten hoeveel ecologische voetafdruk al die vliegende natuurliefhebbers hebben, wij zeker ook- Het zicht is wel prachtig, de bergriviertjes klateren, er zijn uitzonderlijk nog wat watervallen in deze tijd, maar je voelt je duidelijk massatoerist. En dat zint ons niet. Of zijn we te moe? We laten de vallei voor wat het is. Ook om voor donker op onze slaapplaats te zijn. Onderweg kronkelt het zo, dat we misselijk worden.

We hadden echt op beter gehoopt! Of ligt onze lat intussen te hoog. Het kan zijn.

Onze slaapplaats is een Best Western. Ik hoorde van nonkel Germain dat nonkel Robert enkel maar in Best Western Hotels wou slapen. Dus misschien heeft papa hier nog geslapen? Ik ben benieuw naar de fotoalbum en het verslag van toen.

Gelukkig is het avondmaal superlekker en de wijn licht. Dat is niet overdreven slecht, zegt Ghislain.

We gaan vroeg gaan slapen en morgen is het weekend, niet te vroeg op.